

Arrest

nr. 117 856 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2013 met refertenummer REGUL X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 december 2013.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) aan zijn verblijf in de stad Battagram in het gelijknamige district in de provincie Khyber Pakhtunkhwa tussen 2000 en juli 2010, en (zo ook) aan de

problemen die hij aldaar zou hebben gekend geen geloof wordt gehecht, en (ii) niets zijn terugkeer naar Pakistan in de weg staat, gelet op het feit dat hij oorspronkelijk niet uit de regio ten noordwesten van Pakistan komt waar er een uiterst lokaal conflict gaande is, aan zijn jarenlang verblijf aldaar in de stad Battagram in de provincie Khyber Pakhtunkhwa geen geloof kan worden gehecht en hij geen vrees dient te koesteren voor extremistische elementen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het op algemene wijze verwijzen naar de informatie opgenomen in het administratief dossier betreffende het gewelddadig conflict in de noordwestelijke regio van Pakistan en naar de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken, en het op uiterst algemene wijze ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo oppert verzoeker thans zeer algemeen dat hij "tijdens het gehoor op alle vragen omtrent zijn regio" heeft "kunnen antwoorden". Hij gaat echter niet in het minst in, en alzo volledig voorbij aan de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die de commissaris-generaal terecht deden besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijf in Battagram in het gelijknamige district in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, waar hij beweerdelijk tussen 2000 en juli 2010 oftewel de laatste tien jaar van zijn verblijf in Pakistan zou hebben verbleven en alwaar hij de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten situeert, en van de problemen die hij aldaar beweerdelijk zou hebben gekend. Hij laat die verschillende pertinente motieven immers geheel ongemoeid. Een dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten wijzigen niets aan het voorgaande. Ze vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Het stuk dat hij aanduidt/omschrijft als een klacht bij de politie is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat dit document conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreft het net als de neergelegde huurovereenkomst, met op de achterzijde een zeer onduidelijke foto waaruit niets kan worden opgemaakt en waarover verzoeker niet de minste toelichting geeft, en de facturen van de shop geen origineel document, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Aan voorgelegde documenten kan overigens slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

1.2. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Uit de informatie vervat in het administratief dossier, waar verzoeker in zijn verzoekschrift uitgebreid naar verwijst, blijkt dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De bestreden beslissing stelt echter vast dat aangezien verzoeker niet oorspronkelijk uit deze regio komt, aan zijn

beweerde verblijf in en recente herkomst uit het dorp Battagram in de provincie Khyber Pakhtunkhwa geen geloof kan worden gehecht en hij geen vrees dient te koesteren voor extremistische elementen, niets zijn terugkeer naar Pakistan in de weg staat. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete, valabele elementen bij die deze vaststelling weerleggen. Nergens uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit zou blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en ook elders in het land burgers actueel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen.

1.3. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 december 2013 opgenomen grond, betoogt verzoekende partij dat zij thans bewijst dat zij een shop heeft in Battagram, waardoor ook dient aangenomen te worden dat zij daar aanwezig was. Zij vervolgt dat de veiligheidssituatie in Battagram niet werd onderzocht waardoor de bestreden beslissing kort door de bocht gaat.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij haar verblijf in Battagram niet aannemelijk heeft gemaakt middels geloofwaardige verklaringen. Met haar algemene stelling dat zij bewijst dat zij een shop heeft in Battagram waardoor dient aangenomen te worden dat zij daar aanwezig was, gaat verzoekende partij

ook geheel voorbij aan hetgeen in de beschikking omtrent dit door haar aangebracht zogenaamde bewijs werd vastgesteld, met name: *“De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten wijzigen niets aan het voorgaande. Ze vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. (...) Bovendien betreft het net als de neergelegde huurovereenkomst, met op de achterzijde een zeer onduidelijke foto waaruit niets kan worden opgemaakt en waarover verzoeker niet de minste toelichting geeft, en de facturen van de shop geen origineel document, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Aan voorgelegde documenten kan overigens slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”*

Aan verzoekende partij haar voorgehouden verblijf in de stad Battagram in het gelijknamige district in de provincie Khyber Pakhtunkhwa wordt geen geloof gehecht. De veiligheidssituatie in Battagram diende aldus, in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, niet te worden onderzocht.

Aangezien verzoekende partij oorspronkelijk niet uit de conflictueuze noordwestelijke regio van Pakistan komt, aan haar beweerde verblijf in en recente herkomst uit het dorp Battagram in de provincie Khyber Pakhtunkhwa geen geloof kan worden gehecht en zij geen vrees dient te koesteren voor extremistische elementen, staat niets haar terugkeer naar Pakistan in de weg. Verzoekende partij brengt geen concrete, valabele elementen bij die deze vaststelling weerleggen. Nergens uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt en verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit zou blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en ook elders in het land burgers actueel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS